

предадатъ на Божія-та промышль, коя-то толко-
зи явно видешеся да я защищава. Госпожа
Милинъ съ пріятелка-та си заедно нищо не бѣ-
ха до тогѣа пренебрѣжили за да я склонятъ
отъ намѣреніе-то си да ся остави, и предста-
вили ѣ бѣха най одолжителны-те и най полѣз-
ны-те обѣщанія токме при себе си да я задер-
жатъ; нищо обаче неможе да я склоняи. Она
и укоряваше още себе си защо-то живѣяла
благосостоянно и благополучно въ Екатеринбургъ.
“ Какво прави сега мой отецъ, самъ
“ самичакъ въ пустыня-та, сега като негова-
“ та дщеря ся забравя тукъ всредъ всички-те
“ животны сладосты? „ Таковъ бѣше вопросъ-
атъ, кой-то Прасковія никога на себе си непре-
стана да прави. Тѣи убо Госпожи рѣшихася
да ѣ дадатъ средства-та за да слѣдова путь-
атъ си. Като пролѣте дойде Госпожа Милинъ,
като приготви все отъ кое-то она нужда мо-
жеше да има, запрѣ за нея едно мѣсто верху
една приносителна ладія, и тури я подъ покро-
вительство-то одного челоуѣка, кой-то за тор-
говскы неговы работы въ Нижни отиваше, и
кой-то бѣше наученъ на трудно-то това путе-
шествіе.